Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(Рух виборчий. — Справа бурских републик зачинає набирати иншого звороту. — Европейскі варварства в Хіні).*

З Товмаччини доносять, що дня 10 с. м. відбудуть ся в Тисьменици збори виборців Товмацкого повіта о 12 год. в полудне. На сї збори запрошує всіх правиборців і виборців народний комітет. — В Бучачи поставив виборчий комітет міский кандидатуру на посла до Ради державної в міст Бучач Коломия-Снятин дра Зайнфельда, заступника директора зелїзниць державних в Станиславові. — На зборах виборців в Перемишли ставали кандидати: з IV. куриї п. Тишковский а з V. др. Добошиньский. Оба кандидати заявили, що вступлять до „Кола польского“ без всяких застережень. — „Sł. Pol.“ доносить, що в V. куриї кандидує ще й др. Антониевич проф. ґімназиї, бувший посол.

Справа полудново-африканьских републик зачинає поволи робити рух в Европі, до чого посередно причинило ся і не конче відповідне хоч би й політичне поступоване нїмецкого цісаря супротив президента Кріґера. Як звістно цїсар Вільгельм з прихильности для Анґлії рішив ся не приняти гостини Кріґера в Берлинї. В справі сїй вніс вчера в нїмецкім парляментї посол Резіке інтерпеляцию, в котрій сказав: „Нїмецкий нарід то дуже заболїло, що цїсар нїмецкий замкнув двері перед представителем народу, що боре ся за свою независимість. Бесїдник мусить зробити докір нїмецкому канцлерови, що він зле поінформував цїсаря о настрою нїмецкого народу. Лиш тим способом можна собі пояснити то, що стало ся“. — Секретар державний, Посадовский відповів на то, що легко невависимому послови іти за настроєм народу, але канцлер, котрий відповідає не лиш за спокій Німеччини, але й за спокій цїлого сьвіта не може дати ся пірвати популярним струям.

Подібний лиш може ще голоснїйший протест піднесли збори яких 4000 людий в Монахові, в котрих взяли участь побіч найвиднїйших горожан, професори унїверситету, лїтерати, малярі і т. п. Збори запротестували против способу веденя війни Анґлїйцями в Трансвалю, а відтак ухвалили дуже остру резолюцию против Анґлії і вімецкого правительства за его анґльофільску полїтику за неприняте Кріґера цїсарем Вільгельмом. Крім того вислано привітну депешу до Кріґера.

Важнїйшою ознакою, що справа бурских републик зачинає робити рух в Европі і набирати нового звороту, суть слїдуючі вісти:

Сорок членів швайцарскої народної ради предложило внесене жадаюче, щоби рада звернула ся до парляменту анґлїйского і всїх инших парляментів европейских та зажадала, щоби справу трансвальску рішав мировий суд на основі межинародного права.

З Ворсестер (в Капляндї) доносять, що там відбув ся онегди конґрес Африкандрів. Прибуло 3000 делеґатів, репрезентуючих 120 000 Африкандерів. Анґлїйців взяв страх, і на горбах поза містом уставлено 8000 войска та кілька пушок. Однакож до розрухів не прийшло Один з делеґатів, котрого недавно тому висилано до Анґлії, сказав, що від теперішної лїберальної партиї не можна нїчого сподївати ся. Конґрес ухвалив три резолюциї, в котрих жадають закінченя війни в полудневій Африцї, вказують на нещасте, яке виходить з тої війни для краю, і заявляють ся за независимостию обох полудново-африканьских републик.

Історня повтаряє ся і показує що Европейцї не лїпші від Монголів. Як колись Монголи уганяли по Европі і всюди палили людскі оселї, різали людий і рабували, так роблять тепер Нїмцї і сполучені з ними Росияни та инші европейскі цивілїзатори і висилають т. зв. карні експедициї в глубину краю, котрі палять хіньскі села і убивають жінки, старців і дїти, котрі не в силї борзо втечи від европейских цивілїзаторів. Се палене осель і різане цїлком невинних людий та рабоване чужого майна називають европейскі цивілїзатори карою. За що? — За то що Хінцї не хотять тим цивілїзаторам віддати своєї земли, що не хотять пустити їх до свого краю, щоби они заводили їм такі порядки, яких они не хотять і без котрих можуть обійти ся. Зачувати, що Хінцї на жадане держав европейских відповідного відшкодованя хотять відповісти також жаданем відшкодованя за ті шкоди, яких наробили і все ще роблять т. зв. карні походи.

---

12)

# ГАНЯ.

*(З польского — Генрика Сенкевича.)*

(Дальше).

Але не скінчило ся нїчого. Як довго я так лежав на днї лодки, не умів сам сказати. На голубім небозводї перед моїми очима пересували ся часом легкі, пірясті хмарки, часом перелетїли, жалїбно квилячи, то чайки, то журавлї. Сонце піднесло ся високо на небі і палило жаром. Вітер перестав, перестали шелестїти непорушні тростини. Я обудив ся немов зі сну, і почав довкола розглядати ся. Човна з Ганею і Селимом вже не було. Тишина і спокій, володіючі в цїлій природї, дивну становили суперечність з станом самого одеревіня, з якого я перед хвилею пробудив ся Довкола було всьо спокійне, усьміхнене. Темно синї водні коники сїдали на краях лодки і на плоских як тарелях листях водних ростин, маленькі сірі птички колисали ся по тростинах, щебечучи солодко; денеде чути було, як бренїли трудящі пчілки, заблукані на воду; часом відзивали ся дикі качки з шувару; виводили свої молоді на водні полянки. Царства і републики птичі відхиляли моїм очам заслону свого щоденного житя, але я не зважав нї на що. Моя сонність ще не перейшла. День був душний, я чув прикрий біль голови, отже вихиливши ся з човна, начерпав я долонями води, і пив єї спеченими устами. То додало менї трохи сили. Взявши весло, поплив я між шуварами до дому, тим більше, що було вже пізно, а дома певне питали о мене.

По дорозї пробовав я успокоїти ся. Коли Селим і Ганя визнали собі, що люблять ся, то може й лїпше стало ся, гадав я. Хоч скінчили ся прокляті дни непевности. Нещасте стояло передо мною в відкритим лицем. Знаю его і мушу з ним бороти ся. Дивна річ, та гадка почала менї навіть робити якусь приємність. Але я не мав ще певности, і постановив собі випитати зручно Евуню, бодай о стілько, о скілько то було можливе.

Дома застав я обід. З Селимом привитав ся холодно, і сїв до стола мовчки. Отець споглянув на мене і скрикнув:

— А тобі що такого? Чи не хорий ти?

— Нїчого, я здоровий, лише змучений. Я встав о третій рано.

— Чого?

— Ми ходили з Вахом на вовки. Я подстрілив вовка. Пізнїйше положив ся спати і трохи мене голова болить.

— Подиви ся до зеркала, як виглядаєш.

Ганя перестала на хвилю їсти і пильно менї приглядала ся.

— Може то вчерашна гостина в Устрици так на вас вплинула, пане Генрику? — спитала.

Я поглянув їй просто в очи і спитав майже остро:

— Як то розумієш?

Ганя змішала ся і почала щось невиразно толкувати. Селим прийшов їй на поміч.

— Ну, то дуже природно. Хто любить ся, той марніє

Я став дивити ся на переміну, то на Ганю, то на Селима, і відповів поволи, твердо, кладучи притиск на кождий склад:

— Не бачу, щоби ви змарнїли: нї ти, нї Ганя.

Темний румянець облив лиця обоїх. Настала хвиля прикрого мовчаня. Я сам навіть був непевний, чи не за далеко зайшов; однако на щасте, отець не всьо чув, що говорило ся, а о. Людвик взяв то за звичайні перепалки між молодими.

— А то оса з жалом! — скрикнув, заживши табаки. — А то вас взяв! А видите: не зачіпайте его!

О, Боже! як мало мене та моя побіда потїшила, і як радо зрік би ся я єї за поражку Селима!

По обідї, переходячи сальоном, заглянув я в зеркало. Справдї я виглядав як мерлець. Очи мав підсинїлі, лице запале. Видалось менї, що я страшно збрид, але тепер було менї то всьо одно.

Я пішов глядати Евунї. Обі сестрички, що їли обід вчаснїйше від нас, були в огородї, де була устроєна дитинна ґімнастика. Евуня сидїла недбало на деревлянім стільци, завішенім на чотирох шнурах до поперечного балька гойданки. Сидячи, розмавляла сама з собою, потрясаючи від часу до часу кучерями своєї золотої головки і перебираючи ніжками.

Побачивши мене, усьміхнула ся і простягнула малі ручки. Я взяв єї на руки і пішов в глубину алеї.

## Новинки.

*Львів дня 8-го грудня 1900.*

**— Нові лат. епископи.** Як доносить Wiener Ztg. іменував Цїсар епископа-суфрагана перемиского дра Йос. Севастияна Пельчара римо-кат. епископом в Перемишли. — Новоіменований тарнівский епископ о. Лев Валенґа — як довідує ся Fremdenblatt — зложив в руки папского нунция у Відни присягу Папі.

**— Вибір посла до ради державної** з V-ої курії в виборчім окрузі міста Львова і судових повітів Львів, Щирець і Винники відбуде ся в четвер дня 13 с. м. від 9-ої до 1-ої години в полудня і від 3-ої до 6-ої по полудни. В місті Львові буде відбувати ся вибір в трех льокалях обіймаючих 12 виборчих саль.

**— З руского товариства педаґоґічного.** Вписи на безплатний недільний курс для анальфабетів відбувають ся кождої недїлї при ул. Стрілецкій ч. 6 в женьскій школї видїловій ім. Шевченка. Наука тревае від 3 до 5 по обіді, вкремо для мужчин і женщин.

**— Нова церков** мурована буде побудована в Дубровици під Яновом коло Львова за старанем тамошнього пароха о. Ілії Лаголи, котрий зібрав вже потрібні фонди і закупив потрібний материял.

**— Населенє Берлина.** Дня 1 грудня с. р. переведено конскрипцию населеня в місті Берлинї, котра виказала, що столиця Німеччини має тепер 1,884.345 мешканців. Перед пятьма лїтами виносило населенє Берлина 1,677.304 осіб.

**— Велике банкротство.** Звістний на цілий сьвіт магазин париский Magasin de Louvre, міліонове підприємство, оголосив банкротство.

**— Подяка.** Громада Фільварки великі і Фільварки малі в принученю Бродів складають найсердечнїйшу подяку Високоповажаним Панам Александрови Барвіньскому, послови краєвому і Октавянови Сальому презесови Видїлу повітового в Бродах за тілько ласкавих заходів о помиренє кількох сот людий в тих громадах в спорі о ліси і пасовиска, а навіть в доказ тої сердечної вдячности зложили згадані громади Високоповажаному п. Александрови Барвіньскому портрет в більшім форматї. — *Лука Темник* і *Василь Шлюз* начальники тих громад; *Йосиф Бодакевич* повновластник повисшої справи.

**— Затроєна ріка.** З Цанжковиць в західній Галичині доносять: Дня 4 с. м. була затроєна вода в ріці Бялій на просторі від Грибова до Цанжковиць так, що дуже богато риб вигибло. Люди збирали кошами затроєні риби, а ворони хапали їх із води. Властитель села Конєсона Дольна п. Ів. Падеревский зарибив ріку на тім просторі пструґами; тепер здаєть ся всьо то пішло на марне. Здогадують ся, що воду затроїли відпливи з зелїзничого варстату, в котрім напускає ся зелїзничі пороги.

**— Помер о. Кирило Рудавский**, декан мокряньский і парох в Броничи, дрогобицкого повіта, дня 3 с. м. в 52-ім роцї житя а 30-ім сьвященьства.

---

## Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

### Ради господарскі.

— Котрі зьвірята треба шанувати? Господар має тілько ворогів в природі, що не обігнав би ся від них, як би не мав також і приятелїв, котрі помагають єму нищити его ворогів. Отже тих приятелїв повинен кождий господар дуже шанувати і не убивати їх длятого, що не одні з них бувають погані або якісь страшні. Тих приятелїв повинен кождий господар знати, бо нераз буває, що він робить смерть свому найлїпшому приятелеви. До тих приятелїв належить передовсім лилик, зьвірятко зовсїм невинне, котрого наші люди без причини дуже боять ся і гадають, що оно має якусь чародїйну силу. Лилика боять ся ще й длятого, бо гадають, що коли він побачить простоволосого чоловіка, особливо жінку, то кидає ся на голову і так запутає ся у волосю, що відтак треба все волосє обстричи, бо не можна лилика виймити. Длятого коли лилик вечером лїтає коло хати або будинків господарских, то старі і молоді уганяють за ним з батогами і убивають. А лилик не лиш не робить ніякої шкоди, але противно, ще й нищить множество всіляких шкідників, особливо ловить лїтаючі в ночи мотилї або т. зв. совинки, між котрими єсть богато таких, що роблять страшенну шкоду. Як би не лилики, то тих совинок намножилось би так богато, що чоловік не дав би собі рада з ними. Лиликів треба ще й длятого особливо шанувати, що они слабо множать ся, бо приходять на сьвіт до року лиш одно молоденьке, отже як би їх люди дуже нищили, то могли би своїх найлїпших приятелїв така зовсїм винищити. — Другим приятелем господаря єсть мідиця звичайна, зьвірятко дуже подібне до миши, котре тепер на зиму часто заходить і до стодоли і до комори. Мідицю знають наші господарі з того, що кітка коли єї случайно зловить, то лиш задушить, але не з'їсть. Мідицю легко пізнати по тім, що она єсть зверх сїробура а сподом білява і має довгий писочок ніби рийку. Мідиця уганяє по всїх закутках в стодолї, стайни, в коморі і т. п. і ловить всїлякі дрібні зьвірятка, як сверщки, таргани, хроби, слимаки і т. п.; она ловить навіть миши і заїдає їх. Буває нераз так, що в дротяну лапку зловить ся в ночи миш; з рана знаходять лапку замкнену, а в лапці лиш кісточки з миши. Люди кажуть тогди, що то одна миш другу з'їла, а то якраз була мідиця, що крізь дроти влїзла в лапку, з'їла миш і вилїзла знову. Бували й такі случаї, що мідиця гонила за мишею і за нею забігла до лапки; лапка замкнула ся і зловила їх обі; мідиця з'їла миш але вже не могла видобути ся з лапки. Мідиця що правда, добирає ся нераз і до солонини та мяса, але хлїба і зерна анї не рушить, а шкода, яку робить, єсть не в порівнаню менша, як пожиток, який приносить господареви. Коли мідиці де покажуть ся, то вигублять всї миши і длятого сих пожиточних зьвіряток не треба убивати. Коли би у кого зловила ся мідиця в лапку, то нехай єї зараз випустить. — Так само дуже пожиточною в господарстві єсть і кертиця, котра нищить в земли всїлякі хроби, що підгризають корінцї ростин. Длятого кертицї не треба убивати, лиш виганяти (найлїпше асафатиною) звідтам, де она недогідна задля того, що робить кертовинє. — Наші люди нищать також безпощадно т. зв. гладуна або слїпу гадину, бо гадають, що то дїйстно небезпечна гадина, від укушеня котрої можна умерти. Тимчасем то не їдовита гадина, то зовсїм навіть не гадина лиш ящірка, а подобає на гадину длятого, що у неї

---

Відтак сїв на лавцї, і поставивши Евуню перед собою, спитав:

— Щож там Євуня нинї робила цїлий день?

— Евуня їздила на пльєгульку з музем і Ганею — відповіла, хвалячи ся.

Селима називала Евуня своїм мужем.

— А чи Евуня була чемна?

— Буля.

— Бо чемні дїти все прислухують ся, що говорять старші і уважають щоби чогось научити ся. А чи Евуня памятає, що говорив Селим з Ганею?

— Я забуля.

— Ей, може хоч трохи Евуня памятає?

— Забуля.

— Ти некречна! Нехай Евуня зараз собі пригадає, бо не буду любити Евуні.

Дївчинка почала терти ручкою одно око, а другим, що зайшло сльозами споглядала на мене з під чола і насупивши ся неначе до плачу, сказала вже тремтячим від сльоз голосом:

— Я забуля.

Щож оно біднятко могло менї сказати? Справдї, я сам собі видав ся глупим, а рівночасно встид менї було говорити до того невинного ангелика з хитрим підступом: о що иншого питати, а чого иншого хотіти довідати ся. До того Евуня була пестійкою цїлого дому і моєю, отже я не хотів єї довше мучити. Тож поцїлував єї, погладив і пустив. Дївчинка побігла зараз на гойданку, а я відійшов такий мудрий як і перше, однако з пересьвідченем в души, що Селим і Ганя вже порозуміли ся.

Над вечером того дня сказав до мене Селим:

— Не побачу тебе цїлий тиждень, їду.

— Де? — спитав я рівнодушно.

— Отець велить — відповів — відвідати стрия в Шумнїй; мушу там забавити який тиждень.

Я поглянув на Ганю. Та вість не викликала на єї лици ніякого вражіня. Видко Селим говорив вже з нею перше.

Натомість усьміхнула ся і піднїсши очи від шитва, дивила ся на Селима трохи усьміхнена, трохи немов загнївана, а відтак сказала:

— А вк там дуже радо їдете?

— Як пес на ланц! — відповів скоро, але зараз похопив ся і видячи, що пані д'Іве, котра дуже не любила грубих висловів, кривить ся трохи, додав:

— Перепрашаю за слово. Я люблю стрия, але бачите пані... менї тут... близько пані... д'Іве лїпше.

І кажучи то, поглянув так любовно на паню д'Іве, що всїх побудив до сьміху, не виймаючи і пані д'Іве, котра хоч легко обиджала ся, мала до Селима велику слабість. Однако взяла єго легко за ухо і сказала з усьміхом:

— Молодий чоловіче, я могла би бути твоєю матерію!

Селим поцїлував єї в руку і була згода, а я погадав собі: однако яка то ріжниця межи мною а тим Селимом! Колиб я так був певний любви Ганї, то лиш думав би і глядів в небо. Де би менї там було до жартів, а він і сьміяв ся і жартував і був веселий, немов би ніколи нічого.

Коли навіть сияв від щастя, то робив то все весело.

На самім від'їздї сказав до мене:

— Знаєш що? Їдь зі мною!

— Не поїду, не маю охоти.

Холодна відповідь якось здивувала Селима.

— Ти якийсь дивний став — відповів. — Від якогось часу не пізнаю тебе, але...

— Докінчи.

— Але залюбленим всьо прощає ся.

— З виїмком, коли входять нам в дорогу — відповів я гробовим голосом.

Селим ударив мене проймаючим поглядом, як блискавкою і сягнув менї аж до дна душі.

— Що ти кажеш?

— Кажу, що не поїду, а друге не всьо прощає ся!

Коли би не то, що при тій розмові всї були присутні, Селим певне сейчас поставив би справу ясно. Однако я не хотів ставляти єї ясно, доки не мав певнїйших доказів. Але я видів, що мої послїдні слова занепокоїли Селима, а налякали Ганю. Покрутив ся ще хвилю зволїкаючи від'їзд під якоюсь маловажною покрившкою, а відтак вглядївши хвилю, сказав до мене тихо:

— Сїдай на коня і відведи мене. Хочу з тобою поговорити.

— Иншим разом — відповів я голосно. — Нинї я трохи слабий.

### IX.

Селим справдї від'їхав до стрия і бавив там не тиждень, але десять днів. Сумно плили нам ті днї в Литвинові. Ганя здавалось уникала мене і поглядала на мене, немов зі страхом. Я вправдї не мав наміру розмовляти з нею щиро о нічім, бо вязала менї на устах гордість, але она не знаю вже длячого, устроювала справи умисно так, що ми не були ні хвилю сам на сам. Впрочім очевидячки тужила. Аж змарнїла і схудла, а я глядячи зі страхом на єї тугу, гадав: отже то не перминаюча дївоча примха, але на нещастє правдиве і глубоке чувство! Впрочім сам я був роздразнений, хмурний і сумний. Дармо отець, пані д'Іве і о. Людвик випитували мене, що менї? чи я не хорий? Я відповідав, що нї, а їх печаливість

ніжки змарнілі і їх не видко. Гладун виїдає множество шкідливих комах, слимаків, усільниць та хробів. Так само суть і всї **ящірки** дуже пожиточними зьвірятками і їх не треба убивати.

— **Як обходити ся з тільними коровами?** Тільну корову пізнати по тім, що самиця і вимя опухають. Коли корова близька вже до утїленя, то не треба їй давати за богато соломи і ростин окопових, бо така паша єсть за тяжка, гнете і може часто бути причиною, що корова скине. В послїдних 24 годинах задна часть тїла корови трохи западає ся, бо телятко підсунуло ся передом вже під крижі. Скоро вимя зробить ся велике і тверде, а дійки стануть повні, то корову вже перед утїленем треба зцеркувати. Коли корова має тїлити ся, то господаря бере ся звичайно великий неспокій, а в тім неспокою і роздразненю може він неодно зробити, що зашкодило би корові і правильному породови. По найбільшій части в такім случаю не дають корові спокою, що хвиля заглядають до неї чужі люди, котрих кличе ся до помочи, корова боїть ся, нераз цїлими годинами не хоче положити ся, здержує болї породові, і остаточно навіть стоячи родить. Длятого в таких хвилях повинна корову доглядати лиш одна особа, котру корова добре знає. Найважнїйша річ, скоро прийдуть породові болї, **не робити нічого.** Перші ознаки надходячого породу суть неспокій і стогнане; відтак звичайно в годину або дві приходять вже породові болї. За годину або дві відбуде ся порід, але може часом тягнути ся і 2 до 4 години. Той довший час єсть иноді навіть потрібний, щоби порід щасливо відбув ся і по найбільшій части через той час повинен господар лиш пильнувати корови, а поміч лиш тогди потрібна, коли болї довше тягнуть ся. В такім случаю перша річ переконати ся, чи телятко правильно виходить, зна чить ся, чи оно суне ся передними ніжками писочком на них. Щоби то пізнати, вкладає ся руку, намащену оливою, а витягнені пальцї треба зложити до купи, так, щоби они творили віби стіжок. Скоро-би показало ся, що телятко суне ся неправильно, то треба зараз, і то борзенько закликати когось, що уміє дати поміч при породї.

## Всячина господарска.

— **Як множать ся мшиці.** Щоби виробити собі понятє длячого так малесенькі комашки як мшиці, котрі густо обсїдають деякі ростини і висисають з них соки, можуть робити велику шкоду, придивім ся як они розмножують ся. Кожда мшиця, що вилїзе з ячка зложеного в осени родить більше менше 40 живих молоденьких і так множать ся они через лїто аж до 10 поколїнь. З того виходить такий рахунок:

| | | |
|---|---|---|
| 1 | поколїнє з 1 мшиці, отже | 1 |
| 2 | „ з 1 вже 40— | 40 |
| 3 | „ з 40 по 40— | 1600 |
| 4 | „ з 1600 по 40 — | 64000 |
| 5 | „ | 2560000 |
| 6 | „ | 102400000 |
| 7 | „ | 4096000000 |
| 8 | „ | 163840000000 |
| 9 | „ | 6553600000000 |
| 10 | поколїнє | 262144000000000 |

Аж в послїднім поколїню родять ся вже самчики і самочки, отже єсть половина самчиків а половина самичок. Самочки з послїдного поколїня зносять ячка, котрі перезимовують і з них вилазять нові самочки, котрі знов родять лиш живі мшиці. А що кожда самочка з послїдного поколїня зносить лиш одно ячко, то перезимовує 131,,072000,000000 або звиш 131 білїонів ячок. З того видко, якого множества ворогів треба для тих мшиць, щоби они їх винищили.

— **Простий, дешевий і добрий спосіб губленя миший** подає в Oesterr landw. Wochenblatt звістний з своїх знаменитих рад пасїчник Келестин Шахінґер: Наляти до великого горшка (більше як до половини) води і завязати зверха змоченим перґаміновим папером. Коли папір висхне, розтяти его острим ножем серединою на перехрест, а на зроблені так кінчики посипати трохи цукру або ґрису. Миш полїзе за цукром на папір і впаде стрімголов до води в горшку а папір відогне ся назад.

## Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Як то можна зловити ся на рекляму.** П. Овсїньский з Росиї хоче очевидно робити на сої інтерес і спекулює на галицких хлїборобів. Він дуже захвалює сою і каже, що з неї треба робити олїй а макухи уживати на корм для худоби. Отже п. Владисл. Черкавский каже в „Rolnik-у“, що післав 50 кільо зеленої сої до добре уладженої олїйнї а олїйник сказав єму, що не може добути з нею олїю. Згадана ґазета господарска подає у відповіди, що соя взагалї не надає ся на олїй.

— **Цїна збіжа.** У Львові д. 7 грудня Пшениця 7·40 до 7·50 Кор.; жито 6·25 до 6·50; овес 6·— до 6·30; ячмінь пашний 5·00 до 5·50; ячмінь броварний 6·25 до 6·75; горох до вареня 7·25 до 12·—; вика 5·25 до 6·—; льнянка 10·50 до 11·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·80 до 6·20; гречка 7.20 до 7·50; конюшина червона 55·— до 68·—; біла 35·— до 68·—; тимотка 19·— до 25·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —.— до —.—; ріпак 13·25 до 13·50. Все за 50 кільо loco Львів.

## Телеграми.

**Віденъ,** 8 грудня. Міністер справ заграничних гр. Ґолуховский приїхав тут вчера в полудне з Будапешту.

**Рим** 8 грудня. Стан здоровля Папи добрий. Вчера приймав Папа в церкві сьв. Петра 7000 путників і 120 моряків американьских.

**Льондон** 8 грудня. З Шанґаю доносять, що в Сіґанфу роблять приготовленя до перенесеня цїсарского двору до Вучанґа.

**Берлин** 8 грудня. Гр. Вальдерзе доносить з Пекіну, що там дня 5 с. м. вернула колюмна Ґайля, котра ходила в т. зв. карний похід.

**Гаґа** 8 грудня. Президенти обох палат вислали до Кріґера привітні письма, а публика зробила перед его помешканем велику овацию.

---

...ше мене ще більше гнївала. Цїлі дни переводив я самітно, на кони, то в лїсах, то в шуварах на лодцї. Я жив як дикий чоловік. Раз цїлу ніч перевів в лїсї з рушницею і псом при ватрі, яку я умисне розклав. Часом по пів дня проводив я з нашим вівчарем, що був знахором, а здичілий в наслїдок вічної самоти, збирав вічно ріжне зїле, розбирав его прикмети і оповідав менї о фантастичнім сьвітї вірувань і забобонів. Справдї, чи увірив би хто? Але були хвилї, що я тужив за Селимом і за моїм „кругом мук“ як я то називав.

Раз прийшла менї гадка відвідати старого Миру в Хореляx. Старий, урадований тим, що я відвідую его для него самого, приймив мене з отвертими раменами. Але прибув там ...нашій ціля. Іменно прийшло менї на гадку поглянути в очи портретови того страшного Мири, полковника пятигорців, з часів Собіского. І коли я глядів в ті зловіщі очи, обертаючі ся всюди за чоловіком, прийшли менї на гадку мої власні діди, котрих портрети висїли у нас в сали: також суворі, зелїзні.

Мій ум під впливом подібних вражінь прийшов до стану дивного роздратованя. Самота, вічна тишина, житє з природою, всьо то повинно було подїлати на мене лагідно, але я носив в собі немов затроєний постріл. Хвилями попадав я в мрії, що ще погіршували той стан. Нераз лежачи в якім забитім кутї лїса, або в лодцї у шуварах, уявляв я собі, що сиджу в комнатцї Ганї, при єї ногах, що цїлую єї ноги, руки, одежу, що називаю єї як найбільше пещеними іменами, а она кладе менї свої долонї на розпалене чоло і каже: „Натерпів ся ти вже досить, забудьмо о всім! То був прикрий сон. Я тебе люблю, Генрику!“ Але відтак приходило обудженє і та сіра дійстність, та понура як хмарний день моя будучність, вічно без неї, видавалась менї тим страшнїйшою.

Отже я дичів чим раз більше, уникав людий, навіть батька, о. Людвика і паню д'Іве. Казьо зі своєю балакливостию хлопця, зі своєю цїкавостию, вічним сьміхом і вічними пустотами, опротивів менї до останку. А однако они добрі старались мене розірвати і терпіли та жалїли тихцем над моїм поведенем, не уміючи собі его витолкувати. Ганя, чи догадувала ся чого, чи нї, бо мала сильні причини вірити, що люблю ся в Льоли Устрицкій, робила що могла, аби мене потїшити. Однако я був такий терпкий навіть і для неї, що не могла позбути ся якогось страху, коли до мене говорила. Отець, сам отець, звичайно суворий і безвзглядний, пробовав мене розірвати і займити чим небудь а до того і вислїдити, що менї є. Нераз зачинав зі мною розмови, котрі, як гадав, повинні були мене займати. Одного дня по обідї, вийшов зі мною на подвіре і сказав дивлячись на мене уважно:

— Чи тобі часом не здає ся одна річ? Я хотів тебе о то давно спитати: чи тобі не здає ся, що Селим трохи надто крутить ся коло Ганї?

Просто річ беручи, я повинен був зміша ти ся і дати ся зловити, як то кажуть на горячім учинку. Але я був в такім настрою, що нї одним рухом не зрадив я вражіня, яке зробили на мене слова вітця і сказав спокійно:

— Нї. Знаю, що так не єсть ...

Заболїло мене, що отець брав участь в тих справах. Я гадав, що позаяк тут ходить лиш о мене, то лиш я буду рішати.

— Чи ручиш за то? — спитав отець.

— Ручу. Селим любить ся в Варшаві в якійсь там інститутцї.

— Бо бачиш, ти опікун Ганї і повинен єї стерегти.

(Дальше буде.)



За редакцию відповідає: Адам Крехсвецкий.

**Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЄРА у Львові** **при ул. Краківскій ч. 9** продає вино шампаньске Йосифа Терлеи і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

# TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

## Ілюстрована часопись для женщин.

## БЕЗПЛАТНО

### 4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

## одержать як „ПРЕМІЮ” передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, в задержанем і на будуче дотеперішного отрудкицтва в специяльних відділах видавництва.

## MODY PARYSKIE

**(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і**

## GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну косеність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Мирінма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

**Волод. Ст. Реймонта**
повість п. з.:
**І по многих днях. — І по многих літах....**

**Севера**
повість п. з.:
Леґенда.

### Услівя передплати разом з преміею:

**У Львові і Кракові:**

| | |
|---|---|
| Чвертьрічно . . . . . | 1 зр. 80 кр. |
| Піврічно . . . . . . . | 3 зр. 60 кр. |
| Річно . . . . . . . . | 7 зр. 20 кр. |

**В Галичині з почтовою пересилкою;**

| | |
|---|---|
| Чвертьрічно . . . . . | 2 зр. 20 кр. |
| Піврічно . . . . . . . | 4 зр. 40 кр. |
| Річно . . . . . . . . | 8 зр. 80 кр. |

**Редактор ЯН СКИВСКИЙ.**

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

## Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).